

Sygn. akt VI K 403/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział VI Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daniel Jurkiewicz

Protokolant: praktykant Magdalena Doros

po rozpoznaniu w dniu 08.08.2018r. w Poznaniu na posiedzeniu

sprawy karnej M. R.

ur. (...) w P.

syna M. i U. zd. Z.

oskarżonego o to, że

w okresie od dnia 17 października 2015 r. do dnia 21 stycznia 2016 r. w L. i P. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi mężczyznami powołując się na wpływy w Policji i w Straży Granicznej podjął się uzyskania z systemów informatycznych Policji oraz Straży Granicznej danych dotyczących V. J. oraz samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) w zamian za uzyskanie korzyści majątkowej w kwocie 1500 zł i obietnicę uzyskania dalszej korzyści majątkowej, przyjmując wypadek mniejszej wagi tj. o przestępstwo z art. 230 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

1. Uznając, że oskarżony **M. R.** dopuścił się czynu z art. 230 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnionego w sposób opisany wyżej, na podstawie art. 66 §1 i 2 kk i art. 67 §1 kk warunkowo umarza wobec oskarżonego postępowanie karne na okres 2 (dwóch) lat próby.

2. Na podstawie art. 43a §1 kk w zw. z art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) zł.

3. Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk oraz art. 1 i 7 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. z 1983r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu koszty procesu w kwocie 70 zł i wymierza mu opłatę w kwocie 70 zł.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz

Sygn. akt VI K 403/18

UZASADNIENIE

W okresie od 17 października 2015r. do dnia 21 stycznia 2016r. funkcjonariusze Policji działający w ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych pod przykryciem podając się za przedsiębiorców budowlanych z W. o imieniu P. i T. nawiązali kontakt z N. T. w celu udzielenia pomocy w odnalezieniu ich kontrahenta biznesowego – obywatela (...) V. J., który był im winny pieniądze. N. T. postanowił skontaktować się z P. J. będącym detektywem, a ten z oskarżonym

M. R., który także prowadził działalność w zakresie usług detektywistycznych. Wymienieni podjęli się jak wynika z utrwalonych rozmów telefonicznych uzyskania z systemów informatycznych Policji oraz Straży Granicznej danych dotyczących V. J. oraz samochodu marki M. (...) o nr rej. (...). Informacje te mieli uzyskać za pośrednictwem osób zatrudnionych w Policji i Straży Granicznej. Pieniądze, które mieli im zapłacić P. i T. miały być częściowo przeznaczone na opłacenie funkcjonariuszy służb, od których mieli uzyskać informacje. Między mężczyznami o imieniu P. i T. oraz oskarżonym M. R. oraz sprawcami N. T. i P. J. dochodziło do kontaktów telefonicznych oraz bezpośrednich spotkań w dniach 16.11.2015r., 3.12.2015r., 17.12.2015r. i 21.01.2016r.

Do kolejnego spotkania doszło w dniu 3.12.2015r. i wtedy obecny był oskarżony M. R.. W trakcie tego spotkania oskarżony M. R., sprawcy N. T. i P. J. przyjęli pieniądze w kwocie 1500 zł tytułem zaliczki za uzyskanie informacji od służb. Na powyższe pokwitowanie wystawił oskarżony M. R. wskazując, iż dotyczy to usługi detektywistycznej. W przypadku pomyślnego ustalenia i przekazania informacji o V. J. mężczyźni mieli otrzymać większą kwotę pieniędzy.

Oskarżony M. R. ma 44 lata, ma wyższe wykształcenie, prowadzi własną działalność gospodarczą z dochodem 7.000 zł miesięcznie, na utrzymaniu ma dwójkę dzieci, w przeszłości nie był karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie częściowo wyjaśnień oskarżonego M. R. (k. 321, 156 – 159, k. 177-178 w zw. z k. 342), na podstawie zeznań świadków anonimowych (k. 100 -104, 109-111, 116-117 w zw. z k. 342), na podstawie opinii biegłego z zakresu oględzin sprzętu teleinformatycznego (k. 198-306) oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie głównej, a w szczególności zapisu rozmów (k. 5-76), notatek urzędowych (k. 127, 135 – 142), pokwitowania (k. 134), karty karnej (k. 312).

Oskarżony M. R. początkowo przesłuchiwany nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a w swych ostatnich wyjaśnieniach nie potrafił określić czy się przyznaje do czynu czy nie. W swych wyjaśnieniach zasłaniał się często niepamięcią spotkań z udziałem N. T. i P. J. ale nie kwestionował, iż do takich spotkań dochodziło. Potwierdził również, iż własnoręcznie sporządził pokwitowanie przyjęcia pieniędzy w zamian za uzyskanie informacji z Policji i Straży Granicznej o V. J..

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego z wyjątkiem zakresu w jakim początkowo nie przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługują na wiarę i stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego. Wyjaśnienia te są spójne, logiczne i znajdują swoje potwierdzenie w zeznaniach świadków anonimowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadków anonimowych ustalonych w sprawie albowiem i one były spójne i logiczne. Świadczy o tym jednoznacznie opisali przestępcze działania oskarżonego podjęte wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi sprawcami.

Sąd uznał w całości za wiarygodną opinię biegłego z zakresu oględzin sprzętu teleinformatycznego R. P. albowiem opinia ta była spójna, logiczna i udzielała jednoznacznych odpowiedzi na stawiane pytania.

Wartość dowodowa dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie budziła wątpliwości Sadu, a w szczególności nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Analizując zachowanie oskarżonego M. R. od strony przedmiotowej polegające na tym, iż w okresie od dnia 17 października do dnia 21 stycznia 2016r. w L. i w P. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi mężczyznami powołując się na wpływy w Policji i Straży Granicznej podjął się uzyskania z systemów informatycznych Policji oraz Straży Granicznej danych dotyczących V. J. oraz samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) w zamian za uzyskanie korzyści majątkowej w kwocie 1500 zł i obietnicę uzyskania dalszej korzyści majątkowej przyjął należy, iż wyczerpał on znamiona czynu z art. 230 § 1 kk. Przy czym mając na uwadze jego bierne uczestnictwo w spotkaniu w dniu 3.12.2015r., które miało drugorzędne znaczenie dla zmaterializowania się czynu zabronionego za zasadne należy przyjąć wypadku mniejszej wagi opisanego w art. 230 § 2 kk. Nie ulega też wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim oraz wspólnie i w porozumieniu z dwoma wcześniej ustalonymi sprawcami w warunkach czynu ciągłego.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie pierwszym wyroku uznając oskarżonego za winnego czynu z art. 230 § 1 i 2 kk warunkowo umorzył wobec niego postępowanie na okres 2 lat próby.

Zgodnie z art. 66 § 1 i 2 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości, warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lata pozbawienia wolności.

Przechodząc do analizy społecznej szkodliwości to kryteria oceny społecznej szkodliwości czynu zostały opisane w art. 115 § 2 kk. Zgodnie z tym, przepisem przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Przy czym jak podkreśla się w doktrynie analizując poszczególne przesłanki społecznej szkodliwości czynu są to „przesłanki o charakterze podmiotowym i przedmiotowym. Są to przesłanki ocenne, a należą do nich:

1) **rodzaj i charakter naruszonego dobra** - chodzi tu o dobro prawne, w które godzi czyn zabroniony. Pomocna w ocenie "wagi" naruszonego dobra jest wynikająca z systematyki "Części szczególnej" k.k. swoista gradacja dóbr pod względem rodzajowym (bezpieczeństwo zewnętrzne i wewnętrzne państwa, życie, zdrowie, wolność, cześć jednostki itd.), ale nie jest to kryterium przesądzające. Z umieszczenia w końcowych rozdziałach kodeksu przepisów chroniących mienie (własność i inne prawa majątkowe) oraz obrót gospodarczy bynajmniej nie wynika, że są to dobra mniej ważne niż np. porządek publiczny czy wiarygodność dokumentów (bliżej A. M., Prawo karne, s. 391-393). Najbardziej niezawodnym z kryteriów oceny wartości dóbr jest więc wysokość sankcji grożących za poszczególne typy przestępstw;

2) **rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody** - przez co należy rozumieć nie tylko szkodę majątkową, lecz także stopień uszczerbku w innych dobrach chronionych prawem albo rozmiar zagrożenia tych dóbr wywołany czynem przestępnym (usiłowaniem, przestępstwem polegającym na narażeniu itp.);

3) **sposób i okoliczności popełnienia czynu** - jest to szeroka gama okoliczności, które charakteryzują zarówno popełniony czyn, jak i osobę sprawcy, np. działanie okrutne, uporczywe, złośliwe lub długotrwałe, planowane, albo - odwrotnie - działanie w afekcie, pod wpływem niewłaściwego zachowania innej osoby, prowokacji itp. Wymienione okoliczności należy uwzględnić niezależnie od tego, czy zostały ujęte w znamionach ustawowych przypisanego czynu (wtedy najczęściej tworzą typ kwalifikowany albo odwrotnie - typ uprzywilejowany), czy też nie zostały w tych znamionach uwzględnione, skoro rzutują one na stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu;

4) **waga naruszonych przez sprawcę obowiązków** - jest to kryterium, przez które "prześwieca" normatywna koncepcja winy, odniesiona tutaj do wartościowania czynu. Jest oczywiste, że omawiane kryterium nie ma charakteru uniwersalnego, a jedynie wchodzi w grę wówczas, gdy na sprawcy ciążyły określone obowiązki natury prawnej, czyn zaś polegał na ich naruszeniu (np. obowiązek funkcjonariusza więziennego niedopuszczenia do aktów znęcania się nad osobą uwięzioną - art. 247 § 3). Słowo "waga" obowiązków jest ocenne i pozostawia szerokie pole wartościowania tych obowiązków w praktyce sądowej;

5) **postać zamiaru** - określenie niezbyt precyzyjne, które niewątpliwie nawiązuje do zawartego w art. 9 § 1 opisu zamiaru bezpośredniego i ewentualnego, ale w nim się nie wyczerpuje, gdyż w grę mogą wchodzić inne znane kodeksowi postacie zamiaru, jak zamiar kierunkowy o szczególnym zabarwieniu (*dolus directus coloratus*), a także akceptowane w doktrynie i praktyce formy zamiaru: przemyślanego i nagłego (zwłaszcza na tle typologii zabójstwa - zob. art. 148 § 1-4);

6) **motywacja sprawcy** - jest pojęciem zbiorczym, wprowadzonym w miejsce tradycyjnej "pobudki", którą posługiwał się ustawodawca w k.k. z 1932 i 1969 r. Motywacja jest pojęciem bogatszym treściowo, obejmującym całokształt elementów intelektualnych i emocjonalnych kształtujących nastawienie sprawcy i objaśniających, dlaczego dopuścił się przestępstwa. Wartościowanie motywów kierujących sprawcą z pewnością będzie nawiązywać do wypracowanych w teorii i orzecznictwie ocen "pobudek" ("niskich", "zasługujących na uwzględnienie"), trzeba wszakże zauważyć, że k.k. wprowadza także kategorię "motywacji zasługującej na szczególne potępienie" (por. uwagi do art. 40 § 2 i art. 148 § 2 pkt 3);

7) **rodzaj naruszonych reguł ostrożności** i stopień ich naruszenia - jest to kryterium wartościowania przestępstw nieumyślnych, które z reguły wiążą się z niezachowaniem ostrożności, chociaż reguły ostrożności można naruszyć także umyślnie. Nieostrożność ma swój aspekt obiektywny, gdy w danej dziedzinie istnieją określone prawnie lub uznane w orzecznictwie reguły postępowania (np. reguły bezpieczeństwa dotyczące uczestników ruchu drogowego, wodnego lub powietrznego; reguły związane z produkcją, obsługą maszyn i urządzeń itp.) oraz aspekt subiektywny - związany z lekceważeniem przez sprawcę obowiązku ostrożności, co jest niezbędne do przypisania mu winy nieumyślnej". (vide Komentarz do Kodeksu Karnego A. Marek LEX 2007 t. 18 do art. 1 kk)

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy i analizując w kontekście czynu zarzucanego oskarżonemu nie ulega wątpliwości, iż rodzaj dobra jakie zostało naruszone przez oskarżonego to szeroko rozumiana prawidłowość w działalności instytucji państwowych. Jeżeli chodzi o wyrządzoną przez oskarżonego szkodę to szkoda w przedmiotowej sprawie nie powstała. Jeżeli chodzi o sposób i okoliczności popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu to również nie sprzeciwiają się one warunkowemu umorzeniu postępowania. W przypadku kryterium wagi naruszonych przez sprawcę obowiązków to kryterium to nie wchodzi w rachubę w przedmiotowej sprawie gdyż na oskarżonym nie ciążył żaden szczególny obowiązek. Natomiast jeżeli chodzi o postać zamiaru i motywacji oskarżonego to przyjąć należało, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, przy czym brak było szczególnej motywacji po jego stronie. Nie ma tu zastosowania kryterium rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia, gdyż nie jest to czyn nieumyślny. Tym samym więc nie ulega wątpliwości mając na uwadze powyższe rozważania, iż czyn oskarżonego cechuje się nieznacznym stopniem szkodliwości społecznej. Podobnie również mając na uwadze powyższe rozważania należało ocenić jako nieznaczny stopień winy oskarżonego. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzą także wątpliwości okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 230 § 1 i 2 kk . Oskarżony nie był dotychczas karany sędownie za przestępstwo, a zarzucany mu czyn zagrożony jest karą do dwóch lat pozbawienia wolności. Dotychczasowy sposób życia w pełni uzasadnia skorzystanie wobec niego z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania wskazując, iż właściwości i warunki osobiste oskarżonego przemawiają za takim rozstrzygnięciem.

Jednocześnie Sąd umarzając warunkowo postępowanie wyznaczył oskarżonemu dwuletni okres próby, który w ocenie Sądu jest wystarczający dla sprawdzenia pozytywnej prognozy kryminologicznej zakładanej przez Sąd w stosunku do oskarżonego.

W punkcie drugim wyroku Sąd korzystając z dyspozycji art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej celem uświadomienia nieopłacalności przypisanych mu zachowań. Kwota świadczenia pozostaje zaś adekwatna do możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonego, który prowadzi własną działalność gospodarczą.

W punkcie trzecim wyroku Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składały się koszty postępowania przygotowawczego w wysokości 50 zł i ryczałtu za zwrotki w wysokości 20 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 70 zł albowiem jego sytuacja majątkowa pozwala na takie rozstrzygnięcie.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz